COMARCALS

AMER

Ha vingut el senyor Lluís Prunés, governador de la província, rebent-lo l'Ajuntament en corporació, el metge, el jutge, el fiscal, el farmacèutic, el veterinari, la senyoreta professora de l'escola unitària, els professors de la graduada i el secretari municipal.

Una vegada a la sala del Consistori municipal, ha parlat el senyor Prunés per a saludar a tots i agrair el rebement; per a recomanar concòrdia, alt esperit i perfecta honradesa en els afers locals i molt principalment que no es descuidi la cultura, base principal del progrés i honor preferent de la República, la qual no regateja esforços per a fomentar els mitjans conduents a la transformació d'Espanya, convertint-la en nació avançada en contrast amb la situació pretèrita, que era d'encallament i retrocés.

Finalment s'ha ofert a tots per a quant sigui profitós al bé comú del municipi.

A continuació ha parlat l'Alcalde Salvador Domènec, agraint la visita del senyor Prunés, sintetitzant-li l'obra municipal amerenca per a demostrar l'honestedat que ha guiat sempre els acords de l'Ajuntament i s'ha ofert en nom de la vila per a col·laborar a l'honor del govern actual.

Ha parlat també el primer tinent d'alcalde, Emili Riera, concretant altres casos que no havia esmentat el senyor Domènec.

I el senyor Lluís Prunés, després de felicitar l'Ajuntament i demés persones que cooperen a la bona administració amerenca, s'ha despedit amb el mateix afecte que havia saludat, estrenyent carinyosament la mà a tots.

La impressió general d'aquesta visita ha estat d'una clara simpatia envers el senyor Prunés.

Realment la presentació i manera de parlar de l'actual governador, segons acabem de constatar, és de persona seriosa que uneix a la seva eloqüència, una senzillesa i uns bons propòsits atractius en gran manera.

Repetim que la impressió i el comentari no són altres que aquests. Es la veu sincera de nostra vila. Per molts anys!

Ha nascut el primer fill del nostre amic Josep Solergastó Duran, amb tota felicitat.

El recent nat és molt robust i la seva jove mare es troba en estat satisfactori.

L'enhorabona a aquests venturosos pares i a l'amic Salvador Solergastó, avi del nou vingut.

El Corresponsal

GIRONA **TEATRE ALBENIZ** Telèfon, 105

DI SABTE 18, TARDA i NIT
I DI MENGE DIA 19 DE FEBRER DE 1933

L'ÈXIT CINEMATOGRÀFIC MES SOROLLÓS el constitueix la presentació en aquesta pantalla dels ídols del món
MAURICE CHEVALIER I JEANETTE MAC DONALD
en el meravellós film

AMAME ESTA NOCHE

VEIGI les decoracions més sumptuoses que desde *El Desfile del Amor*, ha hagut en una pel·lícula de Chevalier
VEIGI i escolti a Maurice Chevalier i Jeanette MacDonald cantar vuit noves cançons com solament ell sab fer-ho.
VEIGI a Chevalier, sastre parisenc, fingint-se baró i enamorant a la princesa Jeanette MacDonald.
VEIGI l'escena de la cacería, la més brillant i animada que d'aquest aristocràtic esport s'ha presentat a la pantalla.
VEIGI a Chevalier provant-li a Jeanette MacDonald un trajo de caça en circumstàncies que son més per vistes que per desxifrar.
VEIGI a l'entremaliada Myrna Loy disposada a fascinar a quants homes arrivin a l'històric castell del duc.
VEIGI a Charlie Ruggles i Charles Butterworth en situacions que són el comble de la comicitat, i digui després si va ésser capaç d'aguantar el riure.

COMPLETARÀ AQUEST MONUMENTAL PROGRAMA

DESILUSION Sentimental comèdia dramàtica per *Elen Twelvetrees -:- Arline Judge i Eric Linder.*

i el sempre interessant NOTICIARI MOVIETONE FOX

HORES I PREUS DE CONSUETUD
ADVERTIMENTS: Regiran les condicions establertes per l'Empresa

DIES 25, 26 i 28 FEBRER
FESTES DE CARNAVAL **HOLLYWOOD ESPECTACLE**
que recorre triomfalment els millors escenaris de Catalunya

AMAME ESTA NOCHE és el millor de tots els programes

SALT

Un homenatge a Pere Gallostra

Iu Bohigas, en un magnífic article publicat a "El Poble", proposa que es tributi un homenatge al benemèrit ciutadà que en vida fou durant més de quaranta anys, mestre particular del Veïnat, el senyor Pere Gallostra.

Bohigas fonamenta la seva iniciativa en els termes següents:

"Però cal tenir en compte, encara, les circumstàncies que caracteritzaven l'època en què exercia el magisteri el senyor Pere Gallostra. No existia la llibertat de consciència que avui existeix. Un mestre, per a sostraure's una mica a les imposicions del clericalisme aleshores imperant, necessitava revestir-se d'un veritable esperit de sacrifici. Dedicar tota una existència a l'educació de la mainada proletària, sense altre emolument que la mensualitat individual d'una trista pesseta, és ja acció i abnegació que frega l'heroisme. I no altra cosa que això fou la vida del senyor Pere Gallostra. Quan el mestre de l'Estat, per mor de la retribució mesquina que se li donava, s'ajupia generalment, arreu del territori d'Espanya, a les exigències de la triple aliança oligàrquica regnant, el gest d'un home que s'exposava a les amonestacions sense vaselina de qualsevol inspector carcunda perquè no ensenyava prou "catecisme" als alumnes de la seva escola, és un gest que es podria qualificar, sense hipèrbole, de veritable gesta liberal. Parem esment en una realitat: Els homes que iniciaren i sostingueren la campanya democràtica i republicana en el nostre poble, són en llur majoria ex deixebles del senyor Pere Gallostra. Què significa això? Suposem que tothom sabrà donar-s'hi resposta. Els que assistírem a les seves classes, ens adonem avui del gran bé que rebérem d'un mestre que, si més no, quan pertot arreu es mediatitzaven les consciències infantils en nom d'uns principis sectaris, sabia pujar el nostre esperit lliure de prejudicis confessionals que haurien pogut determinar la fanatització de mantes promocions joves. No hem d'examinar ací els mètodes pedagògics d'un home que exercia la seva professió amb tota la fe i amb tot l'entusiasme. Cinquanta anys enrera, no es podien exigir els coneixements didàctics i paidològics que avui es requereixen a tot educador.

....

I bé, doncs: per tot això, per tots els mèrits contrets, que no són pocs, per la seva tasca benedictina i benemèrita a través de quatre dècades i escaig, seria injust que soterréssim en la indiferència la memòria del ciutadà Pere Gallostra. Hi tenim un deure d'agraïment. En un règim de liberalisme i democràcia com ens trobem, cal homenatjar com es mereixen els ciutadans que es distingiren en llur labor per a provocar-lo. Es precís tributar un homenatge digne dels seus mereixements al que en vida fou el mestre Sr. Pere Gallostra."

L'Ajuntament, en la sessió celebrada el proppassat dissabte, recollint la suggerència d'Iu Bohigas, va prendre l'acord de donar el nom de Pere Gallostra a un carrer de la nosta localitat.

Es convoca a tots els ex-deixebles de Pere Gallostra a una reunió que es celebrarà el diumenge dia 19, a les dues de la tarda, en el Centre Republicà.

L'Ajuntament ha acordat aprovar el projecte de pressupost extraordinari i el plec de condicions per a la subhasta que ha de tenir lloc per a la construcció de les clavegueres.

També ha pres l'acord de prendre part, per mitjà de l'alcalde, en la informació oberta sobre les obres de seguretat contra els desbordaments del riu Ter.

El Corresponsal

SE DESEA REPRESENTANTE
Para la venta de Hierros laminados en esta comarca

DIRIGIRSE A
Altos Hornos de Cataluña, S. A.
Plaza Urquinaona, 2 pral.
BARCELONA

TEATRES I CINEMES

SALON GRAN VIA

Un programa sensacional

Muy merecidamente puede ser calificado de tal el programa que se proyectará los dias 18 y 19 en el coquetón salón Granvia, por hallarse precisamente integrado por producciones de superior categoria que han merecido, cada una de ellas, la mayor atención de público y prensa en su estreno.

"Paramount Gráfico" es una recopilación interesantísima de curiosidades que han de despertar el mayor interés En él hallará también el espectador la nota deliciosamente frívola, verdaderas curiosidades de la

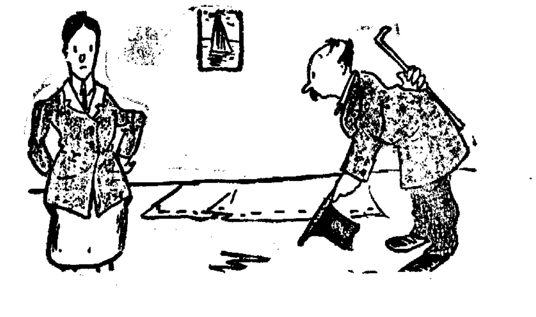

—Senyora: Havent llegit a L'AUTONOMISTA un anunci en el qual vostè demana un home jove, ben plantat i elegant, vinc a oferir-li els meus serveis.

Ruy, y lo segundo es también bastante fácil. Doña Ana tiene sus puntos de coqueta, y pueden inspirar celos a su majestad, por la misma razón que se los inspiran a su marido, es decir, porque ella es joven y ellos viejos, y tienen tantos galanteadores como mancebos hay en la villa. Sin ir más lejos, hoy, de vos, señor, estoy seguro que tuvo celos, y a estas horas os teme tanto cuando se acuerda de su esposa, como cuando piensa en su querida.

—¡Y exige de la reina virtud! —dijo el príncipe con amargura.

—Esa es la condición humana —añadió la doncella.

—Ese es el egoísmo — interrumpió el paje—, pero nada nos importa estas consideraciones; sepamos si aprobáis mis proyectos.

—Desde luego — dijo don Carlos.

—Pero hasta ahora — repuso Blanca—, sólo propones medios para inutilizar a nuestros enemigos, y esto solo no me contenta, necesito también la venganza.

—La venganza después, cuando no puedan defenderse.

—¿Y qué he de hacer — preguntó el capitán—, en todos estos enredos?

—No os faltará ocupación — repuso Luis—. Si su alteza nada tiene que mandaros, voy a disponer de vuestra persona.

—Ahora te toca disponer — dijo Blanca—. Veamos en qué se va a ocupar el señor Pero León.

—Ordénale como gustes — añadió don Carlos.

—Vos, señor capitán — prosiguió

soldado, inclinábase sobre su oreja derecha, tocando al extremo de la ceja. Y decimos soldado, porque tal parecía en su porte marcial.

Vestía una ropilla, un si es no es estropeada, de grueso ante, calzas coloradas de lana, con tanta sobra de puntos como falta de zurcidos, y anchas botas con largas espuelas de acero. De su cinturón de cuero de incierto color, pendía una larguísima espada de [illegible]sca y maciza empuñadura, de ancha hoja, fino temple e inseparable y querida compañera de su dueño, así como una daga cuya punta debía haber hecho muchas veces conocimiento con el corazón de los franceses o de los turcos.

Su sombrero no estaba a la moda del día, porque eran anchas sus alas y no más que de mediana altura su copa.

Por de pronto, baste saber a nuestros lectores que el nuevo personaje a quien acaban de conocer, era efectivamente un soldado que entre el fuego de los arcabuces había pasado desde los quince aos de su edad en que quedara huérfano de padre y madre, y que su valor habíale valido el empleo de capitán a los veintiseis años. Pero no muy afortunado, perdió este empleo, a consecuencia de una reyerta producida por su carácter impet[illegible]so y su ruda franqueza.

Diez meses hacía que se hallaba en la corte, sin más ocupación que la de pasear día y noche, y sin más amparo que el de su bolsillo vacío y su estómago devorador.

—Entrad —dijo el paje— y cami-

no más: sólo eso he pensado, sin ver otros medios que los del puñal que atraviese el corazón, y un grito que estremezca la conciencia en el momento de la agonía.

A su vez animóse la mirada de don Carlos, centellearon sus ojos, y apretando los puños, exclamó:

—¡Vive el cielo, señora, que tanto el coraje me ciega, que como vos, la sed de venganza ha ocupado exclusivamente mi pensamiento! Ruines, villanos, mal nacidos, mis enemigos me han atacado con armas dignas de su miserable bajeza. No hay fibra de mi corazón donde no me hayan herido con alevosa mano, y plugiese a Dios que en lo hecho quedasen sus maldades. ¿Cuál ha de ser mi opinión? Venganza, sangre, exterminio para todos ellos.

Mientras así el príncipe hablaba, el pajecillo, con sonrisa casi burlona, escuchaba atento.

—Por mi ánima — dijo—, que vuestros planes no pueden tener enmienda. Tales son, que no hay cómo calificarlos de desacertados. Venganza, sangre, exterminio... Lindas palabras. Para llevar a cabo vuestros proyectos, no se necesita sino un puñal para ir asesinando uno tras otro, al rey, a su confidente don Ruy Gómez de Silva, a doña Ana de Mendoza, al reverendo cardenal y a la mitad de los cortesanos, en fin, o a casi todos ellos. Esto es muy fácil; basta para llevarlo a cabo un brazo que no [illegible] una persona que pudiendo [illegible] invisible, entre en todas partes y a todas horas, mate y destruya

y... Bah, bah, acabo de convencerme de que habéis perdido la cabeza.

Y soltando una burlona carcajada sin otro miramiento, contempló alternativamente al príncipe y a la doncella.

Estos bajaron los ojos como avergonzados de que aquel niño les diese una lección de diplomacia cortesana.

—Si tu corazón — dijo don Carlos—, ardiese como el mío, si graves ofensas hubiesen trastornado tu razón, no podrías quizás tan fríamente combinar planes, burlándote de nuestro justo enojo.

Los negros y rasgados ojos de Luis se iluminaron súbitamente, arrugóse su entrecejo, pintóse en su semblante la más sombría expresión, y repuso a la vez que se golpeaba el pecho con su delicada mano:

—Si vuestra mirada pudiese penetrar aquí, veríais cómo hierve en mi corazón hiel más amarga que la que enardece el vuestro. Apenas conocí a mis padres; no tuve hermanos; negóme el mundo amigos verdaderos, excepto vos y doña Blanca. A ésta lo debo todo; en sus brazos me he dormido en mi niñez; sus halagos y caricias han endulzado mis amargos pesares de huérfano y de pobre; su tierna solicitud, su fraternal cariño, sus cuidados de madre me han hecho feliz cuando debí ser desgraciado. Para mí no ha habido otra madre, otra hermana, otra amiga, otra protectora sino ella, y mis afecciones todas, cuanta ternura encierra mi corazón, para ella han si-